

Kristina Bajilo rođena je 1995. u Beogradu. Osnovne studije završila je 2018. na Fakultetu primenjenih umetnosti u Beogradu, odsek slikarstvo. Na istom fakultetu završila je master studije 2019. u klasi profesora Nikole Božovića, od kada počinje i njena saradnja sa Galerijom X Vitamin. Učestvovala je na više od dvadeset grupnih izložbi u Srbiji, Nemačkoj, SAD-u, Mađarskoj, Kipru i Japanu, a realizovala je tri samostalne izložbe. Dobitnik je nagrada: „Private Value“ Švajcarske ambasade u Beogradu 2018, „Aleksandar Tomašević“ 2018 i 2019, „Branko Šotra“ 2019, i stipendije Dositeja. Kao član udruženja CIEBA, učestvovala je u istraživačkom programu u Lisabonu tokom 2020/21. Član je ULUS-a od 2021.

Baveći se uticajem medijske reprezentacije, konstruktom sistema vrednosti i paradoksom izbora, rad Kristine Bajilo podstiče posmatrača da se mehanizmi advertajzinga, konzumerističke prakse i dominantan osećaj stvarnosti kritički razmotre i prevrednuju. Njena umetnička praksa sastoji se iz slika i pop objekata, nastalih kombinovanjem različitih materijala i medija, poput 3D štampanih objekata, digitalnih i video radova. Kristina Bajilo koristi motive kojima je svakodnevno okružena poput: pop amblema i fotografija sa društvenih mreža, filmskih kadrova, muzičkih klipova i video igrice, koje transformišu manuelnom reprodukcijom vođena subverzivnom idejom u odnosu na prolaznost virtuelne egzistencije. Čineći to, ona postavlja pitanja koja se tiču fetišizacije brendova, aure umetničkog dela i hiperrealnosti.

Accident, 80 x 120, ulje na platnu, 2022.

Dom omladine Beograda
Makedonska 22
dobinfo@domomladine.org
www.domomladine.org

Za izdavača:
Andrija Bojanić, v.d. direktora
Urednica programa:
Marta Marković

Savet Galerije:
Ana Veljković
Saša Janjić
Marko Lađušić
Predrag Damjanović

Dizajn:
Dom omladine Beograda
Štampa:
DonatGraf

Kristina Bajilo

SUPERPOZICIJA

12 – 24. MART 2024.
GALERIJA DOMA OMLADINE BEOGRADA

Vizuelna preklapanja

Slike i objekti Kristine Bajilo nastali u poslednje dve godine nadovezuju se na prethodne projekte u kojoj umetnica nastavlja da istražuje svetove savremenosti prezasićene stalno menjajućim slikama popularne kulture, potrošačkog društva i prozaične svakodnevice. Kako živimo u vremenu ekranske kulture i sveopšte komercijalizacije, nije ni čudo da je advertajzing slika postala dominantno obeležje i identifikacijski model za generacije mladih ljudi koji su odrasli uz ovakve prizore. Reklame, poster, bilbordi i slike koja nam danas dolaze preko ekrana televizora, telefona i tableta postaju nezaobilazan deo vidnog polja svakog pojedinca koji funkcioniše u internet i medijskom okruženju. Neke od ovih prizora i upadica u naša vizuelna polja Kristina obrađuje i slika kako bi nam dala svoje viđenje realnosti koju svi zajedno živimo. Na izložbi koja je pred nama predstavljene su slike rađene klasičnom slikarskom tehnikom (ulje) ali i tzv. „pop objekti“ u 3D štampi koji su kombinovani sa videom i instalacijom.

Opsesija umetnosti komercijalnim i „popularnim“ sadržajem traje od poznih pedesetih kada Pop art počinje da obilato koristi ovaj deo banalne stvarnosti pretvarajući je u svoju glavnu temu i demonstrativnu kritiku ne samo statusa novonastalog umetničkog objekta i njegove aposteriorne fetišizacije kroz tzv. sistem umetnosti, već i distance prema kultu slike kao takve, kao predmeta kojima se pripisuje ili u koji se učitava estetska, kulturna ili istorijska vrednost, ali i sama verodostojnost prikaza. Vizuelne predstave predmeta masovne potrošnje i grafičkog dizajna koji ju je pratio i u dobroj meri formirao, ne samo da postaju ikonični prikazi, već se razvojem elektronskih medija i globalne komunikacije uzdižu na nivo opšte prihvaćenih simbola koji nadilaze kulturološke i ideološke prepreke.

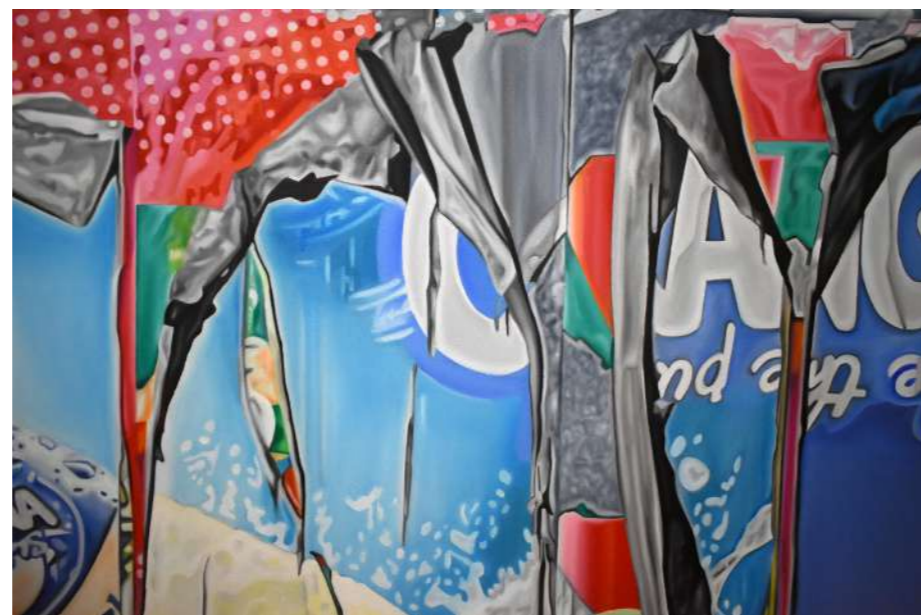
Uz te i takve prizore i simbole, Kristina odrasta, ona ih poznaje, usvaja i koristi. Ona na njih ne gleda samo kao na fenomene savremene civilizacije, već pokušava da ih propusti kroz individualnu prizmu estetske kritike. Upravo taj „ontološki“ sloj slike kao fenomena stvarnosti po sebi je ono što preispituje i čime se bavi Kristina Bajilo u svojim novim radovima. Slike i pop objekti Kristine Bajilo nastavljaju bogato nasleđe pop art-a i njegovih višestrukih domašaja ispoljenih kroz modernizam, neoavangardu i postmodernizam, kroz koje je ostvario duboki trag i u istoriji srpske umetnosti, produbljujući ga ličnim iskustvom, lokalnim kontekstom i trenutkom današnjice. U njima se vide reklame, grafički dizajn, video igrice i još mnogo toga što sami posetioци treba da prepoznaju i dokuče.

U trenutku otkrivanja AI i apsolutne prevlasti digitalnih tehnologija proizvodnje slike, one analogne, manuelne slike koja se stvara bojom i četkicom, Kristina Bajilo se vraća materijalističkoj koncepciji slike kao racionalnom dijalektičkom objektu ne toliko da bi takvoj slici vratila izgublenu benjaminovsku „auru“ već da bi iznova dovela u pitanje manipulativne mogućnosti konstruisanog prikaza vrativši se na manuelni postupak u izgradnji slike, zanatske mogućnosti slikarskih sredstava unutar tradicije (hiper)realizma. Slika (klasična slika kao ulje ili akril na platnu) je danas onaj anahronizam koji je jednako besmislen kao i svaka druga reklamna predstava koja ponavlja već videne modele vizuelne reprezentacije. Ta i takva slika koja se prevodi iz digitalnog sveta u onaj analogni, klasičnim manuelnim postupkom osvaja ovaj naš euklidovski, realni prostor, popunjava ga i bitiše u realnosti koja nužno nije identična s onom digitalnom. Možda i ovako možemo protumačiti i sam naziv izložbe „Superpozicija“. Ona se odnosi ne samo na raslojavanje, dodavanje i kombinovanje lejera u široko zastupljenim programima obrade digitalnih slika, već i kao ključna reč koja tačno opisuje „tematski“ raspon okupljenih radova: nadograđivanje slojeva slika na bilbordima i reklamnim banerima (Maps, Orangina), njihovo topljenje i razlaganje (Thow, Gurmanska pljeskavica sa pohovanim kačkavaljem). Ove slike nude „šifru“ za otključavanje dubljeg smisla ubrzane i sve besmislenije proliferacije mnogih slika „stvarnosti“ koja iznad ravni uredno brendirane benzinske pumpe „Eko“ na jednoj tački naše planete (sam naslov slike je GPS koordinata) donosi prikaz gole stenovite uzvisine, naizgled amorfne mase geoloških formacija stvaranih tokom milijardi godina. Superpozicija je između ostalog i geološki termin koji označava da ne može postajati sloj koji je mlađi ispod onog koji je geološki stariji. Slučajno ili ne na slici 42°25'19.8"N, 18°46'11.4"E Eko pumpa predstavlja prolaznu anomaliju u istoriji zemlje, ona može biti i simbol našeg potrošačkog društva i vrednosti ali i potrošnje u širem smislu, kao stalne prolaznosti, nestajanja ispod novog sloja, nove realnosti. U Kristininim radovima superpozicije su očigledne, to su slike i slojevi vizuelnih predstava koje čine našu realnosti i sliku sveta koju gradimo kao mozaik sastavljen od beskonačno mnogo lejera i malih slika.

Saša Janjić

'42° 25' 19.8" N, 18° 46' 11 E, 100 x 150, ulje na platnu, 2022.

Orangina detalj, 80 x 220, ulje na platnu, 2022.

Diptih Display, 60 x 80, ulje na platnu, 2023.

Gurmanska pljeskavica sa pohovanim kačkavaljem, 100 x 80, ulje na platnu, 2023.

Holiday Season, 60 x 80, digitalni print i ulje na platnu, 2024.

Power, pop objekat, 90 x 65, ulje na drvetu, 2 strana, 2024.

Superpozicija

Čini se da Kristina Bajilo želi da izbriše svaki trag romantizma koji prati logiku umetnosti koja čoveka vidi kao obaveznog protagonistu sistema funkcionisanja. Umesto toga, umetnica u ovom izložbenom projektu slika relevantnu ali i fragilno ciničnu fuziju između manuelnog i virtuelnog umnožavanja, dopuštajući ovoj poziciji svog slikarstva artifičijelni realizam u shvatanju potrošačkog kapitalizma, globalističke pop kulture i prolaznosti vremena koje kao da se zamrznilo negde posle ehoa reklame i iza šuma snega na monitoru.

Superpozicija ovakvog pristupa likovnosti predstavlja slojevitost veoma ličnog razumevanja nostalgije iz perspektive ranijih ideja retro-futurizma prisutnog u periodu odrastanja umetnice, kao i polarizovanost osećaja, euforije, konfuznosti i dezorijentacije u neizvesnosti svakodnevnih dokaza da budućnost koja nam je obećavana nikada nije stigla. Slike i objekte iz ove serije karakteriše suptilno humorno, koliko i blago turobno angažovanje sa popularnom zabavom, tehnologijom i posterima iz prethodnih decenija. Vizuelno, uključuje rani found-footage video rekordera, veb dizajn iz kasnih '90-ih, glitch art, brend logoe, stilizovani 3D rendering u prikazanim objektima i gotovo hipnagogičnu suptilnost pre-internet motiva. Kroz digitalne manipulacije i tzv. superflat kolažni pristup stvaranju samih slika (inspirisan poznim periodom američkog pop-art pokreta), umetnica se poigrava sa razumevanjem statičnog medija u interaktivnoj ulozi, na isti način na koji su pokretne slike na ekranima i bilbordima korišćene za razradu procesa raslojavanja segmenta vizuelnog sa ciljem podsticanja konzumerističkog ushita.

Ovakvi motivi nisu estetski odabir, već likovni komentar prebrzog tehnološkog napretka i bespovratne komodifikacije prošlosti i sećanja, u pokušaju da se ogole ideološki kliše i lažna obećanja ikona kapitalizma. Paradoks ovog izbora, nametnut svakodnevnim fetišizacijama, menja autorkinu orijentaciju prema činu umetničke prakse, ističući kako umetničko istraživanje može imati hiperrealnost, kontrakulturno tržište i rasterizovanu vizuelnu komunikaciju kao simbole društvene svrhe koju nismo želeli, ali kojoj smo saučesnici.

Anja Tončić